

Sygn. akt III PO 48/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)
SSN Katarzyna Gonera (sprawozdawca)
SSN Jerzy Kwaśniewski

Protokolant Halina Kurek

w sprawie z odwołania K.K.
od decyzji Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 1 marca 2004 r., znak L. Prez. Ia/S-1102/11/04
w przedmiocie przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu
administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...],
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 marca 2006 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 1 marca 2004 r., podjętą na podstawie art. 94 § 1 ustawy z
dnia 30 sierpnia 2002 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju

sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.; powoływanej dalej jako “Przepisy wprowadzające”), Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego przeniósł sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego K.K. na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] z dniem 15 marca 2004 r.

W uzasadnieniu decyzji Prezes NSA podniósł, że podstawowym celem reformy sądownictwa administracyjnego było zapewnienie sprawnego wykonywania działalności orzeczniczej przez 14 wojewódzkich sądów administracyjnych, utworzonych rozporządzeniem Prezydenta RP z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 72, poz. 652). Osiągnięcie tego celu było możliwe w drodze przenoszenia sędziów NSA na stanowiska sędziowskie w odpowiednich wojewódzkich sądach administracyjnych na podstawie art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające, który upoważnia Prezesa NSA do przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium NSA. W skład NSA wchodziło 280 sędziów powołanych na te stanowiska na podstawie dotychczasowych przepisów. Na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów NSA Prezydent RP rozporządzeniem z dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie ustalenia liczby stanowisk sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz liczby wiceprezesów (Dz. U. Nr 26, poz. 228) ustalił liczbę stanowisk sędziowskich na 50. W konsekwencji – potrzebne stało się przeniesienie znacznej liczby powołanych wcześniej sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych. Wobec sędziów NSA, zajmujących dotychczas stanowiska sędziowskie w zniesionych z dniem 1 stycznia 2004 r. ośrodkach zamiejscowych NSA, Kolegium NSA i Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA przyjęły regułę, że będą oni wykonywać obowiązki sędziowskie w wojewódzkich sądach administracyjnych utworzonych w miejscowościach siedzib zniesionych ośrodków zamiejscowych NSA, w których sędziowie ci dotychczas pełnili służbę. Decyzja o przeniesieniu sędziego NSA K.K. została podjęta w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

Sędzia K.K. wniosła odwołanie od decyzji Prezesa NSA, zarzucając jej: 1)

naruszenie art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.) przez rozstrzygnięcie o przeniesieniu jej jako sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] bez wymaganej tym przepisem opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego;

2) naruszenie art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające przez błędną wykładnię tego przepisu i niewłaściwe jego zastosowanie, oparte na przesłankach pozaprawnych;

3) naruszenie art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) przez rozstrzygnięcie o przeniesieniu sędziego na inne stanowisko w niedopuszczalnym trybie, na podstawie niekonstytucyjnego przepisu ustawy.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu odwołania podniosła, że stosownie do art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające niezbędne było współdziałanie Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego przy podejmowaniu rozstrzygnięcia w sprawie ewentualnego przeniesienia sędziego tego Sądu na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Z istoty indywidualnego charakteru takiego rozstrzygnięcia i takiego współdziałania zarówno decyzja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak i opinia Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, nie mogą mieć postaci normatywnej ani nawet generalnej. W ocenie odwołującej się, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego nie dopełnił obowiązku współdziałania z Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego i nie zasięgnął jego opinii. Wynika to jednoznacznie z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji, w której wskazana została jedynie uchwała tegoż Kolegium ustanawiająca „regulę” dotyczącą sędziów zajmujących dotychczas stanowiska w ośrodkach zamieszkowych NSA. Uchwała ta nie tylko pod względem materialnym koliduje z istotą opinii przewidzianej art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające, ale także nie czyni zadość wymogom współdziałania z punktu widzenia procesowego. Zainteresowani sędziowie nie

zostali o tej uchwale powiadomieni przed podjęciem decyzji przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Odwołująca się jako sprzeczne z prawem oceniła prowadzenie całego postępowania w sprawie przeniesienia sędziego na inne stanowisko służbowe bez jego wiedzy i udziału. Według odwołującej się, nie ulega wątpliwości, że sędzia powinien być zawiadomiony o toczącym się postępowaniu i powinien mieć możliwość przedstawienia swojego stanowiska w sprawie. Konkluzja ta wydaje się oczywista na tle przepisów procesowych, a ponadto znajduje dodatkowe potwierdzenie w treści stosowanego tu odpowiednio art. 75 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych. Z przepisu tego wynika bowiem, że przeniesienie sędziego z przyczyn wymienionych w art. 75 § 2 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy uwzględnienie wniosku sędziego co do nowego miejsca służbowego nie jest możliwe. Z istoty rzeczy implikuje to konieczność zapewnienia sędziemu warunków do złożenia ewentualnych wniosków w tej mierze, a niestworzenie sędziemu takich możliwości i w konsekwencji niezapoznanie się z ewentualnymi wnioskami przez organ orzekający – w tym przypadku Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego - oznacza wadliwość rozstrzygnięcia, skoro negatywna ocena możliwości uwzględnienia takich wniosków jest jedną z koniecznych przesłanek przeniesienia sędziego na inne stanowisko bez jego zgody. Tymczasem odwołująca się w ogóle nie została przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego zawiadomiona o wszczęciu postępowania w sprawie jej przeniesienia ani też nie miała możliwości przedstawienia swojego stanowiska w sprawie.

W odwołaniu wskazano ponadto, że wykładnia art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające powinna być zgodna z Konstytucją. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej statuuje zasadę niezawisłości (art. 178 ust. 1) i ściśle z nią związaną zasadę nieusuwalności sędziów (art. 180 ust. 1). Art. 94 § 1 ustawy musi być zatem traktowany jako przepis o charakterze wyjątkowym, co ma kluczowe znaczenie dla jego wykładni i zakresu zastosowania. Po pierwsze - ustanowiona w nim kompetencja Prezesa NSA może być wykorzystywana tylko wtedy, gdy jest to niezbędne z punktu widzenia dobra wymiaru sprawiedliwości i gdy zamierzonego celu nie można osiągnąć za pomocą innych środków, po drugie - przesłanki jego stosowania nie mogą być ustalone dyskrejonalnie i nie mogą mieć charakteru

pozaprawnego, po trzecie - rozstrzygnięcie podjęte na jego podstawie w odniesieniu do określonego sędziego powinno zawierać szczegółowe uzasadnienie. W ocenie odwołującej się zaskarżona decyzja została wydana w oderwaniu od wspomnianych zasad konstytucyjnych. Zdaniem odwołującej się, przeniesienie sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego nie jest jedynym rozwiązaniem służącym realizacji celu w postaci „zapewniania sprawnego wykonywania działalności orzeczniczej przez 14 wojewódzkich sądów administracyjnych”. Ustawa Przepisy wprowadzające przewiduje także możliwość delegowania sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego do pełnienia obowiązków w wojewódzkim sądzie administracyjnym (art. 95 § 1). W tej sytuacji, co do zasady, powinno być stosowane rozwiązanie korzystniejsze dla sędziego, a mianowicie delegacja. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego nie wskazał przyczyn, dla których od rozwiązania tego odstąpił, zastępując je przeniesieniem, powodującym dalej idącą, niekorzystną zmianę w statusie prawnym sędziego. Jedyną wskazaną przez Prezesa NSA przesłanką faktyczną, która została wzięta pod uwagę, było zajmowanie dotychczas przez sędziego stanowiska w zniesionym obecnie ośrodku zamiejscowym Naczelnego Sądu Administracyjnego. Na skutek indywidualnych rozstrzygnięć doszło w konsekwencji do zróżnicowania identycznego dotychczas statusu sędziów w oparciu o kryterium pozaprawne i do wyodrębnienia aż trzech kategorii sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego: 1) sędziów zajmujących stanowisko sędziego NSA, 2) sędziów delegowanych i 3) sędziów przeniesionych do wojewódzkich sądów administracyjnych, którym pozostawiono jedynie tytuł i „prawo do wynagrodzenia”. Odwołująca się podniosła, że uchwała Kolegium NSA ustanawiająca „regułę” w tej mierze jest w ogóle niedopuszczalna, a już na pewno nie może stanowić podstawy do orzekania w indywidualnej sprawie sędziego. Nie może ona stanowić elementu podstawy prawnej podjętej decyzji, choć w uzasadnieniu decyzji użyto zwrotu: „kierując się tą regułą podjąłem decyzję o przeniesieniu ...”, traktując ją właśnie jako podstawę prawną. „Reguła” ta - wbrew stanowisku zaprezentowanemu w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji - w sposób oczywisty koliduje z intencją i założeniami ustawodawcy, znajdującymi wyraz w art. 93 ustawy Przepisy wprowadzające. Z przepisu tego wynika zasada, że osoby

powołane na stanowiska sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają sędziami Naczelnego Sądu Administracyjnego. Odwołująca się stwierdziła, że przyjmowanie „reguły” przeciwstawnej do tej zasady i wprowadzanie jej w życie za pomocą indywidualnych rozstrzygnięć Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego jest praktyką, której nie sposób zaakceptować. Wykorzystanie w tym celu - mającej w założeniu charakter wyjątkowy - kompetencji przewidzianej w art. 94 ustawy jest sprzeczne z jej istotą i stanowi jej nadużycie. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji również pod względem formalnym trudno uznać za wystarczające. W gruncie rzeczy ma ono charakter pozorny, bowiem zawiera niemal wyłącznie twierdzenia ogólne i właściwie nie odnosi się do przedmiotowej sprawy jako sprawy indywidualnej skarżącego, co doprowadziło do naruszenia wymogów art. 107 § 3 k.p.a.

Odwołująca się podniosła, że zaskarżona decyzja zawiera pouczenie o prawie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego, które zostało oparte m.in. na podstawie art. 75 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Przepis ten nawiązuje do zawartych w § 2 pkt 1 i pkt 2 tego samego artykułu przypadków, w których możliwe jest przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody. Chodzi tu w szczególności o „zniesienie stanowiska wywołane zmianą w organizacji sądownictwa lub zniesienie danego sądu lub wydziału zamiejscowego albo przeniesienie siedziby sądu”. Z powołania się na ten przepis (niezależnie od tego, że nastąpiło ono dopiero w pouczeniu o środku odwoławczym, a w podstawie prawnej decyzji nie ma o nim mowy) wynika, że Prezes NSA uznał art. 75 § 2 pkt 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych za jedną z podstaw swojej decyzji. Jest to błędne założenie, albowiem z dniem 1 stycznia 2004 r. nie powstały zdarzenia, o których mowa w tym przepisie. Nie można mówić o „zniesieniu stanowiska wywołanym zmianami w organizacji sądownictwa”, gdyż w dalszym ciągu istnieje stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Nie zniesiono również wydziałów NSA, ale jego ośrodki zamiejscowe. Z tego powodu art. 75 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych nie może być przesłanką zwolnienia od obowiązku uzyskania zgody sędziego na jego przeniesienie z NSA do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Tryb przeniesienia sędziego, ustanowiony w art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające i zastosowany przy wydaniu zaskarżonej decyzji budzi też wątpliwości co do jego zgodności z Konstytucją. Art. 180 ust. 2 Konstytucji statuuje zasadę, w myśl której przeniesienie sędziego na inne stanowisko wbrew jego woli może nastąpić jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie. Według skarżącej nie można przyjąć, aby art. 180 ust. 5 Konstytucji, odnoszący się do zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych i dotyczący w istocie tylko kwestii pozostawienia uposażenia, mógł być interpretowany w oderwaniu od wspomnianej zasady; nie wydaje się, aby w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych ustawodawca był zwolniony z obowiązku precyzyjnego określenia przesłanek przeniesienia sędziego i dysponował swobodą w wyborze organu mającego podejmować indywidualne rozstrzygnięcia w tym zakresie. Zasada nieusuwalności sędziów wyklucza powierzenie samodzielnym decyzjom władzy wykonawczej jakichkolwiek rozstrzygnięć dotyczących sytuacji prawnej sędziów (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 czerwca 1998 r., K 3/98, OTK-A z 1998 r. nr 4). Odwołująca się podniosła, że przyznanie daleko idącej kompetencji w tym zakresie organowi monokratycznemu, pozostającemu wprawdzie w systemie organizacyjnym władzy sądowniczej, ale pełniącemu funkcję o charakterze administracyjnym, również budzi zastrzeżenia co do zgodności z art. 178 i 180 Konstytucji. Nie tylko mało precyzyjne sformułowanie art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające, ale przede wszystkim praktyka jego stosowania pokazują, że zyskał on treść i skutki naruszające zasadę niezawisłości sędziowskiej oraz zasadę równego traktowania. Stanowi to podstawę do uznania przedmiotowego przepisu za niekonstytucyjny.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł o oddalenie odwołania. Zdaniem Prezesa NSA, zmiany ustroju sądów administracyjnych wymusiły przeniesienia niektórych sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, z pozostawieniem im tytułu i wynagrodzenia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, co odpowiada art. 180 ust. 5 Konstytucji. Takie decyzje o przeniesieniu nie naruszały żadnych zasad konstytucyjnych, ale były konieczne i zmierzały do realizacji reformy sądownictwa administracyjnego, a

przy tym zostały podjęte po wypracowaniu zasadniczych kryteriów przenoszenia sędziów przez Kolegium NSA, które zostały zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne tego Sądu w sposób, który umożliwiał każdemu sędziemu zgłoszenie wniosków odrębnych lub propozycji odmiennych oraz odniesienie się do każdego indywidualnego przypadku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zostało oparte przede wszystkim na zarzutach naruszenia art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej przez rozstrzygnięcie o przeniesieniu sędziego na inne stanowisko w niedopuszczalnym trybie, z pominięciem ustawowych kryteriów przeniesienia, na podstawie niekonstytucyjnego przepisu ustawy.

Sąd Najwyższy nie podzielił zarzutu niekonstytucyjności przepisu art. 94 § 1 ustawy. Badanie zgodności przepisów ustaw z Konstytucją należy do Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, uznał, że art. 94 § 1 ustawy reformującej sądownictwo administracyjne jest zgodny z art. 180 Konstytucji RP. Wykonywanie zawodu sędziego jest służbą publiczną, dlatego w granicach wyraźnie określonych w Konstytucji, m.in. w art. 180 ust. 5, można w celu realizacji konstytucyjnie legitymowanych celów zmienić w pewnym zakresie status poszczególnych sędziów, ponieważ przyznane im gwarancje nie mają chronić ich indywidualnych i grupowych interesów, pozycji zawodowej i zamiarów życiowych. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego Konstytucja w nierówny sposób ochrania nieusuwalność sędziów oraz zakaz ich przenoszenia na inne stanowisko służbowe. W sytuacji daleko idących zmian w organizacji sądownictwa lub jednej z jego gałęzi w pełni dopuszczalna jest nawet dość głęboka ingerencja w status służbowy sędziego, w zakresie powierzonego mu stanowiska. Taki charakter miały zmiany wprowadzone przez przepisy ustaw reformujących sądownictwo administracyjne.

Skoro Trybunał Konstytucyjny w powołanym wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, orzekł że art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające jest zgodny z art.

2, art. 32, art. 178 ust. 1 oraz art. 180 Konstytucji, to przesądza to rozstrzygnięcie przedstawionego w odwołaniu problemu prawnego zgodnie ze stanowiskiem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartym w odpowiedzi na odwołanie, że jego kompetencja do skutecznego przeniesienia sędziego tego Sądu na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego, w którym dotychczas pełnił służbę, jest zgodna z Konstytucją.

Z tego samego powodu Sąd Najwyższy nie uznał za uzasadniony zarzutu naruszenia zasady równości sędziów wobec prawa, ochrony praw nabytych oraz proporcjonalności.

Zasada równości nie oznacza zakazu różnicowania na przyszłość sytuacji prawnej określonych osób, które w danym momencie znajdują się w analogicznej co do innych elementów sytuacji faktycznej i prawnej. Zasadniczo ustawodawca powinien wskazać kryteria przyszłego zróżnicowania, a w miarę możliwości powinny to być kryteria obiektywne, związane z dziedziną, w której następuje zróżnicowanie, oraz zgodne z zasadami sprawiedliwości społecznej. Ustawodawca istotnie nie wskazał, jakimi kryteriami powinien kierować się Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego przy dokonywaniu wyboru sędziów „delegowanych” oraz sędziów „przeniesionych”. Zostało to pozostawione jego uznaniu. Jednakże, nie narusza to zasady równości, ponieważ wskazanie ścisłych i całkowicie jednoznacznych kryteriów ustawowych nie było możliwe. Ponadto, kwestia przenoszenia sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych dotyczy funkcjonowania władzy sądowniczej, która zgodnie z art. 173 Konstytucji jest odrębna i niezależna. Wymusza to niejako wstrzeźliwość i lakoniczność ingerencji ustawodawcy w zakresie dotyczącym kwestii przeniesienia i delegowania konkretnych sędziów. Należy również uwzględnić, jaki jest zakres zróżnicowania sytuacji osób, o których mowa w art. 93-95 Przepisów wprowadzających. Wszystkie te osoby pozostają w służbie sędziowskiej, zachowują prawo do wynagrodzenia według wcześniejszych zasad. Istotna różnica polega więc na tym, że sędziowie przeniesieni i delegowani orzekają w wojewódzkich sądach administracyjnych jako sądach pierwszej instancji, a więc ich orzeczenia mogą być kontrolowane przez składy orzekające Naczelnego Sądu Administracyjnego złożone z sędziów, którzy

przed reformą sądownictwa administracyjnego zajmowali równorzędne stanowiska. Faktycznie więc przeniesienie może być odczuwane jako swego rodzaju degradacja i obniżenie prestiżu związanego z rangą zawodową. Jednakże okoliczności tej nie można uznać za przejaw daleko idącego zróżnicowania.

Zgodna z Konstytucją ustawowa kompetencja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego do skutecznego przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości, w której dotychczas pełnił służbę, z pozostawieniem mu prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy Przepisy wprowadzające), wymagała zatem jedynie zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, co zostało dopełnione przez wskazany w odpowiedzi na odwołanie proces wypracowania reguł przenoszenia sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych. Był on przedmiotem kilku posiedzeń Kolegium NSA, a także spotkań odbywanych przez prezesa i wiceprezesów NSA z zainteresowanymi sędziami wydziałów NSA w Warszawie i ośrodków zamiejscowych NSA. Zasady te zostały następnie zaakceptowane przez Kolegium, a także Zgromadzenie Ogólne NSA w dniu 9 lutego 2004 r. Zauważyć przy tym należy, że: po pierwsze - zastosowany w danym wypadku tryb procedowania w kwestii uprzedniego zaopiniowania przez Kolegium NSA propozycji decyzji dotyczących poszczególnych sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, podejmowanych następnie przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających i mających na celu ich „przeniesienie do wojewódzkiego sądu administracyjnego”, faktycznie i realnie umożliwiał indywidualizację formułowania tego typu opinii w stosunku do poszczególnych sędziów; po drugie - tryb ten był wprowadzony po uprzedniej konsultacji oraz akceptacji przez całe środowisko sędziowskie sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego (zarówno przez Kolegium NSA, jak przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA); po trzecie - tryb ten zapewniał przy tym obiektywnie sprawne i szybkie przeprowadzenie tej procedury w stosunku do wszystkich przenoszonych sędziów, a w konsekwencji zapewniał on także skuteczne wywiązanie się upoważnionych organów Naczelnego Sądu Administracyjnego z ciążącego na nich obowiązku wprowadzenia w życie tego

etapu reformy ustrojowej sądownictwa administracyjnego; i wreszcie – po czwarte - tryb ten nie naruszał żadnych obowiązujących w tym zakresie przepisów ustawowych.

Oparcie się na tych regułach spełniało ustawowe wymagania zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego koniecznej dla skutecznego przeniesienia sędziego w trybie art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy, zważywszy że regulacja ta nie ustanawia żadnych innych kryteriów lub warunków przenoszenia sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, w szczególności kryterium uzyskania zgody przenoszonego sędziego. Zgoda taka jest wymagana wyłącznie w razie przeniesienia do wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości innej niż ta, w której sędzia dotychczas pełnił służbę (zdanie drugie art. 94 § 1 ustawy), bądź w razie ponownego przeniesienia do Naczelnego Sądu Administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium tego Sądu (art. 94 § 2 ustawy).

W tym kontekście należało uznać, że nie było przeszkód prawnych do podjęcia decyzji o przeniesieniu odwołującej się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. Ustawodawca, wprowadzając zmianę ustroju sądów administracyjnych, przyjął rozwiązanie, że sprawy sądowoadministracyjne będą rozpoznawane do dnia 31 grudnia 2003 r. przez Naczelny Sąd Administracyjny, a z dniem 1 stycznia 2004 r. wejdzie w życie nowy ustrój sądów administracyjnych i z tym dniem rozpoczną działalność orzeczniczą w tych sprawach wojewódzkie sądy administracyjne. Oznacza to przyjęcie założenia, że wprowadzenie zmiany ustroju sądów administracyjnych nie powinno spowodować przerw i zakłóceń w rozpoznawaniu spraw przez sądy administracyjne. Wykonanie tego założenia w okresie przejściowym, w sytuacji gdy przepisy ustawy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r., było możliwe jedynie dzięki skorzystaniu z przepisu art. 95 § 1 Przepisów wprowadzających, który pozwalał delegować sędziów NSA do pełnienia obowiązków w wojewódzkich sądach administracyjnych. Dlatego też przyjęto, że delegowanie sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych na podstawie art. 95 § 1 Przepisów wprowadzających, służące zapewnieniu sprawności postępowania, poprzedzi podejmowanie decyzji o przenoszeniu sędziów do tych sądów. W takiej sytuacji delegowanie sędziego do pełnienia

obowiązków w określonym wojewódzkim sądzie administracyjnym nie może stanowić przeszkody do podjęcia decyzji o przeniesieniu sędziego w okresie delegowania, gdy przeniesienie następuje przed upływem okresu delegowania.

Sąd Najwyższy stwierdził zgodność z prawem decyzji o przeniesieniu odwołującej się na podstawie art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy. Przeniesienie nie naruszyło nabytych uprawnień sędziego do tytułu i wynagrodzenia przysługującego sędziemu NSA.

Decyzja Prezesa NSA o przeniesieniu nie była przy tym decyzją administracyjną w rozumieniu k.p.a., lecz czynnością prawną z zakresu stosunku służbowego sędziego NSA. Dlatego do decyzji tej nie stosuje się art. 107 k.p.a., a zawarta w odwołaniu argumentacja prawna odnosząca się do treści tego przepisu jest bezprzedmiotowa.

Z powyższych względów odwołanie – jako nieuzasadnione – podlegało oddaleniu na podstawie art. 49 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zmianami) w związku z art. 8 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zmianami) oraz w związku z art. 75 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zmianami).